

SKANDAL

AV MARTA STARNBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

XXXIV.

Lektor Malm tillbragde sommaren i sitt nya hem i Jägmästargården. I de typiska lönnarnas skugga på den gräsmattan hade han anförträtt sin vän och beskyddare, vad som hänt honom i världarna. Han hade talat om grevinnan Louises besök, det första och det andra, han hade talat om hennes kärlek och om hans lycka och hans strid. Och så hade han talat om hur han av tidningarna fått veta om greve Björnrams död. Den dagen hade över sig själv rest en minnesstod, som ingen tid kunde upplåsa för honom. Gud själv hade stått framför honom och han hade hört ordet: "Kan något vara omöjligt för Gud?" Att Louise närmade sig honom med möjligheten att en gång kunna bli hans genom det under, som timat, var en oerhörd lycka, men ännu större och oömligare var den lycka, som kändes av en allsmäktig Guds ingripande medförl. En Gud, för vilken ingenting är omöjligt, med oss i vårt liv. Borde inte den tanken bortjaga all förtvivlan ur världen?" sade han.

"Jo", sade den gamle Jägmästaren, "men så länge det finns trivsel och inte bara tro, finns det också förtvivlan. Kom ihåg, att du själv skakat den en gång."

Då sommaren var slut, vände Ernst Malm åter till Stockholm. Han satt och räknade dagarna i sin almanacka, och han viskade ett tack till var dag som gick.

Var då dagen så tung, att det var en lättad, då den var förbi? Nej, dagen var inte tung. Det låg en sningsfull väntan över den, ett härtäckande hopp. Dagen var inte lyckans stora stund, men den förde honom närmare den.

Han gick omkring och sökte efter rum, ett för honom och henne, då tiden kom. Han sökte överallt, och han fann det till slut, mot solen, i ro. Deras gemensamma rum, deras lilla salong, deras matrum, hans rum — inte fler. Där fick ingenting fylla ut, ingenting dunkelt, ingenting nedsläppligt. Där måste vara färg och ljus. Han försökte se med hennes ögon, och han räknade ut, hur hon ville ha det. Han hade haft en blå och en vit klädning, då hon första gången kom till honom, då hon ännu var ett barn, och han stod och sågade ved utanför vedboden. Deras gemensamma rum måste vara vitt med ljusa blå dynor, rosiga och mjuka som hon själv. Hon hade varit någonting av blekt och grönt den dag de första gången talade om sin kärlek, den dag, då han skär in deras namn i den unga björken i skogen. Deras salong måttas hållas i blekgroa färgen, den där färgtonen i grön, som är som ett stort lugn, som en mild smekning. Han hade varit en promenaddräkt i myrtegrönt med svart den dag han kom till honom igen, steg innanför hans dörr. Hans eget rum skulle ha en myrtegrön färg.

Han måtte upp alla rummen, längden och bredden och höjden, och så ritade han upp dem på ett papper i vinterkällaren. Han satt och tänkte ut, hur han skulle möblera dem, vad som borde stå där och där. Han gick omkring i möbelslagarna och hos snickare för att söka det han ville ha och beställa det, som inte fanns att få. En hel vecka gick han omkring och sökte efter en stol, som skulle stå i hans eget rum, bredvid hans egen stol, vid sidan av skrivbordet. Och då han inte kunde finna någon, som var vacker nog, god nog, mjuk nog, ritade han själv upp en stol, sådan han ville ha den. Det led mot vägen, och med ostyrtid fröjd förde han pennan, som gjorde ritningen. En melodi full av jubel vislades fram, och där blev på papperet inte blott en stol, där satt också någon i den: en blånad kvinna, ett ostyrtid här, en tackprofil. Och så måste en ny ritning göras.

Den första april började han bära ett och annat till deras bo och låt föra dit det han beställt och köpt. Han gick ensam och ordnade överallt, så got han kunde, ingen annan fick göra det. Endast gästerna låt han sätta upp och mattorna spånnas på. Det blev så blånad ljus omkring honom, så underbart vackert, att han hade svårt för att vrida om nyckeln i dörren och gå till sitt ensamma rum.

Till och med i skolan skenad tanken bort från katekestycken och dogmer till deras ljusa lilla bo. Ingen visste, vad han sysslade med, vad han tänkte på och drömde om, ingen mer än hans vän och beskyddare i Jägmästargården. Till honom sade han allt, och den gamle var hans kraftiga ekonomiska stöd.

"Gör det vackert!" skrev han. "Gör det så vackert du kan, ett lilla bo, eftersom du redan vet att det frägnaste livet gav dig."

Dagarna ländes, solen kom högre, blomman kom fram, våren var kommen, stunden näkades.

XXXV.

Grevinnan Björnram hade dragit ett stort streck i sin almanacka. Den dagen var hennes sorgstid slut. Hon hade inte dolt något i sällskapslivet på hela vintern, endast besökt sina anhöriga då och då. Hon hade ingenting gjort, endast väntat, väntat. Men hon hade skaffat sig böcker och börjat studera. Hon visste, att det varit Ernst Malmes älsklingssånen en gång, och hon ville höja sig till honom i det, som han älskade. Två timmar om dagen hade hon studerat botanik.

"Det är bra", sade fadern och bländade i hennes böcker. "Man bör så sig på studier i något särskilt ämne i tiden av saknad och oro. Det sätter sinnet i jämvikt."

Han gick ännu och hoppades, att dottern skulle glömma Ernst Malm. Men han nämnde aldrig hans namn eller den dödes namn.

Grevinnan Björnram hade låtit sig sig en klädning av vitt ylle, en enkel klädning i renaste vitt. Hon kom ihåg, vad han hade sagt en gång, Ernst Malm, då han kom till honom vid grinden i buxbomshäcken. "Vad du är fin, Margareta", hade han sagt. Och då hade hon varit en vit klädning. Då hon sedan sprang bort från honom, hade hon tänkt, att hon ville alltid bära vita klädningar.

Och nu hade hon låtit sig sig en vit klädning.

Det stod en vid kristallskål med blåsippor i grevinnan Björnrams salong. En silverskål med violer. Där stod en hög vas med tulpaner och krukor med rosor, hyacinter och pingstljur. Och vårsolen tittade in och log. Grevinnan Björnram stod mitt i solstrimman iklädd sin vita klädning.

I går kväll löpte sorgedret ut. I går kväll lades den svarta klädningen av. Visste han det? Skulle han komma?

Ja, han visste det, och han kom. Han räckte henne kortet med hans namn, Ernst Malm, och nästa minut var han hos henne.

Hon smög sig in i hans famn och gånade sig där, och alla skuggor på nades ut.

Blommorna doftade, solen sken, och våren var där med sin stora kraft. "Margareta mea, jag har kommit för att hämta dig. Följ mig!" Hon lade sina armar om hans hals och såg in i hans ögon. "Jag har väntat på dig."

"Kom!"

Han lade hennes arm på sin, och han släppte inte hennes hand. Hon såg sig om.

"Nej", sade han med sin djupa, härliga stämma. "Nej, ingenting av allt detta får följa dig, ingenting. Det är endast dig jag kommer för att hämta, dig, Margareta mea."

Och hon följde honom. Han satte en kapp på henne i tamburen, en lång, sidenfodrad kapp, som hängde där, och en hatt, och så lämnade han sitt hem. Då dörren gled igen bakom dem, böjde han sig ned och kysste hennes strålande ögon och hennes mun.

"Margareta mea!"

På gatan väntade en vagn. Hon steg in där och så han, och han stängde dörren. Hon frågade honom inte, vart de skulle fara, hon följde honom, vart han for.

"Nu far vi till dina föräldrar", sade han till henne. "Om jag knacker på"

deras dörr med din hand i min, måste de väl öppna för oss. De måste ge oss sin välsignelse."

"Och om de inte gör det, så följer jag dig ändå."

"Tack!"

Hand i hand trädde de in i hennes föräldrars salong. Den vita klädningen föll som en vårsky omkring hennes gestalt, och själv strålade hon som solen.

"Vi ha kommit för att få er välsignelse, ty vi älska varandra", sade han med sin djupa röst.

Han såg så stark ut, där han stod, så hög, så viljekraftig, så viss, och baron Ulftand kände att hans vilja kom till korta inför honom, som höll hans dotters hand i sin. Och han hade ingen kraft att strida med numera, han var en bruten man. Det hade kommit livslust och glädje i honom, med dem i deras tunga vardagliv, som ingen sysselsättning hade ett bjuda. Han sträckte sina händer emot dem för att välsigna.

Men friherrinnan Ulftand grät. Livet, världen, allt var som upp och ned. Louise kysste bort hennes tårar.

"I dag gråter man inte, lilla mor. Ernst har fått mitt brev nu, och vi äro så lyckliga. Han vill kysa din hand."

Och friherrinnan Ulftand låter Ernst Malm kysa sin hand och känner en fläkt av deras stora lycka. Och ändå känner hon det, som om deras lycka vore en skandal.

"Jag lämnar henne här", sade Ernst Malm. "Hon får inte återvända till borta. Har hos hennes föräldrar vill jag hämta min brud."

Och så blev det.

Det var en lördag, den dag, då Ernst Malm förde bort sin blivande brud från hennes forna hem, och samma dag satte han en ring med hans eget namn på hennes hand. Innan han trädde ringen på hennes finger, tog han bort de två tunga ringarna, som sutto där förut, och han lade dem i en skål högt upp på en hylla i föräldrarnas salong, och där ligger de ännu.

"Fjorton dagar därefter hämtade han sin brud."

"Vänta lilla", hade friherrinnan sagt. "Det är så fullt med den stora bräddkan."

Vänta? Hade de inte väntat? Inte en dag fick förspillas.

"Är livet sådant, Margareta, eller är min lycka en dröm?" frågade han med hennes händer tryckta mot sitt bröst.

"Livet är sådant", svarar hon. "Han förde henne in i den lilla kyrkan bland bergen på söder, förde henne fram till Guds altare, och där blev hon hans under den högsta välsignelse."

Han förde henne i värvällden in i deras bo, det lilla boet, som han själv sett åt dem.

Nästa dag reste de bort, ingen visste vart.

Men Jägmästargården ligger så pyntad och finkratad som väl aldrig förr, och gamla fröken Justine, Jägmästarens syster, har iordninggjort lekstornet som för två.

Men det är bara en station på den långa resan ut i Guds sköna värld. SLUT.

PER GRANES SEMESTER

EN SOMMAR-IDYLL

AV

ELISABETH KUYLENSTIERNA-WENSTER

FÖRSTA KAPITLET.

Med avbrott en enda gång — några sommarveckor för omkring sjutton år sedan — hade Per Grane var sockendag på bestämda tider vandrat Kungälvskanalen fram och åter, Drottningstaden fram och åter till Klarabergs gatan, där vek han av nedåt Vasagatan eller tvärtom. Han började denna pendelgång vid tjugore år, då han tagit sin hovrättsexamen och tack vare relationer strax fick plats på Olsson & Alses välskända advokatbyrå. Där hade han så småningom avancerat och var nu så gott som oumbärlig. Att det under det tjugore år, som förtullt sedan hans s. k. ungdom, blivit tont omkring honom av närmare släkt och vännar hade han knapp givit akt på. Hela hans intrasse koncentrerades på juridik och annan läsning samt först och sist på bemödandet att trycka sig ekonomiskt mot dödens hugskott.

Föräldrarna, ett välmående komministerpar, hade ofrivilligt lämnat sonen Per och tyra flickor att sköta sig själva, när de gingo in till sin Herres glädje en smula tidigare än de strängt taget önskat. Tre av dottrarna gävo sig i ungdomens vär, åt präster, som gjorde dem till makor, mödrar, eller till rådd och lägenhet. Den fjärde tog lärarinnexamen, kom in vid folkskolan och troskade där alltför ägnat av sitt eget vetande.

Per byrde sig en anspråkslös, gammalmodig dubbelvit linn Nörtullsgatan. I denna inflyttade han, jämte den part av föräldrabarnets möbler, som kommit på hans lott, och under årens lopp hade dessa trotjänare fått stanna i orubbat bo. Den enda lyx, som tillkommit, var ett praktiskt kökskåp, fullt av litorra skåtter, och en skita axminsterrätt med varma, glada tanger.

Vart år hade häradsbövding, Alse, sagt till Per Grane: "Nå, skall du inte ta dig lodigt en tid och njuta lilla luft?" Men Per bara skakade på huvudet och förklarade, att det förtjänade man ingenting på. Han hade legat på landet en sommar, när han var grön och dum. Aldrig skulle han göra om det. Och han slöt läpparna och svälde en förargelse, vilken en rundlig titt framt på hans lugn.

Allt som han Aldrades och kom längre bort från fataliteten, såg han med andra ögon, och så småningom lade sig glömskans dimma över hela händelsen, vilken rätt och slätt bestod däri, att hans sinness förälskat sig i en starkt byggd torparsteds med blanka, bruna ögon, liknande två nya kopparslantar. Leken fick ett slut, som Per inte tänkt sig, men när Skön Anna stortjufande anförtrödde honom, hur det var gått, förklarade han, att hon kunde begära en summa.

Sedan ville han bli kvitt alltihop. Tårarna torkade tvärt. Man kunde nästan säga, att de granna kopparslantarna klagade av bekänschet. Hon drog till med ett belep, som kom Per att barna, men han stod vid sitt ord, och hon vid sitt att låta honom vara i fred och ej utorska hans adress. Han skaffade sig emellertid kännedom om, att hon i mars föddes ett gossebarn.

Denna semester hade varit hans enda, ehuru han blev påstått från flera håll. Ju fastare han kom i sadeln, desto mera efterträdad blev han. Man unnade honom vila, särskilt i hem, där dottrarna kommit att sitta över. Men han skakade alltmått avvärande på huvudet, bugade lilla kort och förskräkte, att han inte skulle kunna finna sig i dagdrivet.

Samma vinter, som han tyfide tyf-

tio år, drabbades han av en svår ögon-sjukdom, vilken tvang honom att ett par månader sitta i mörkrum, och detta förändrade honom, gjorde honom plötsligt ångslig för den ensamma Alderdomen och för döden. Han skulle kanske sitta där maktlös och glömd efter sitt verkssamma liv. Ingen skulle han haft att sträcka ut handen mot och draga till sig, ingen att skänka sina boksakter, och hans namn skulle utplånas lättare än ett blyertsstreck. Många generationers hederliga, aktade namn skulle gömmas av tre skrovlar mull. I sitt betalda liktal komme prästen väl att tala om, att den, som står ensam, är Gud närmast, den fräsen var uppsläkt, men i sitt lutherska hjärta skulle han omka den nullen, som icke lytt skriftens ord, och skulle blev så grå för Per Granes skumma tankelöshet, luften tung av grubblande frågor till en framtid, som icke var någon framtid, bara Järnridans fall.

Han började, först generad för sig ett åtskillnadsstadium, att föreställa sig, sedan förutspande sig där, som sig hur det skulle vara att äga en son. En arvinge att ge namnet till, en ny Per Grane, förstås bättre i kontakt med världen än han själv varit, lyckligare, därför, att han icke behövde gräva sig upp ur fattigdomens multvadsgång och med fastare svikt icke var någon framtid, bara Järnridans fall.

När han, trevande sig fram vid sin kapp, återtog sina promenader utåt Nörtull, började lindarna lövas och trädgårdarnas pingstljur dofta. Maniskorna drogos magnetiskt ut från staden, och det blev vårsång i deras stämmor och förvintan i deras gång, men sällan kom någon ensam. Det var så naturligt att ropa "du med", när man ville njuta majs ljusa kval-lar.

Per Grane ropade icke, ty hans jämnåriga, nastan allesamma familjefäder med halvuxna barn, irriterade den sjuka punkten inom honom. Det föll sig så naturligt, att de talade om sina förhoppningar för barnen. Allt se sonen t. ex. skulle snart gå in i firmen. Strax slog en liten påpasslig hammare an en sträng inom den skickliga juristen. Hade han haft en son, skulle han icke nöjt sig med att sitta på en annans kontor. Per Grane & Sons advokatbyrå skulle då etablerat sig och vunnit erkännande. Alse själv undrade ofta över, att han fick behålla en sådan förmåga. När häradsbövding Olsson dog, var det till och med tal om, att advokatbyrå skulle ändra namn och kallas Alse & Grane, men Per hade icke den gången nog att sätta in i affären, och så fick saken förfalla. Nu var Olssons son vuxen och flög väl med tiden faders chefsplats, medan gamle Grane stopp som en utsliten arbetshäst, vilkens seldan man plöckade av och lade på andra mankar. Egentligen var det väl först efter döden och i de sinas minne en dugande man fullt uppskattad. Den efterlovande hustrun skadade den pålitliga familjeförärdaren. En kvinna värderar nästan alltid arbetet efter vad det inbringar, påstod Per Grane, men sonen, som tog yrket och ansvaret i arv, han aktade och ärade den döde och lät hans namn leva. (Fortsättning.)

Prenumerera på Svenska Canada-Tidningen!

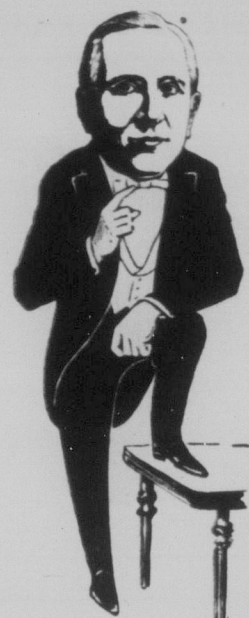
Gör er semetertripp till

SVERIGE

Midnattsolens land

Trettio underbara dagar på sjö och land

ETT ENASTAENDE TILLFALLE FÖR SVERIGERESANDE

Svenska Amerika Linjen har för denna sommar framkommit med en utomordentlig kombination för landsmännens resa hem. Vi äro härmed i tillfälle att ge en kortfattad skildring därav, samt komma att med största nöje stå till tjänst med närmare upplysningar och råd till var och en som begär det.

De första tio dagarna utgöras av en hänförande oceanresa på en av de stora, modärna och luxuösa ångarna "Stockholm" eller "Drottningholm". Sedan följer en tio dagars tur till de vackraste platserna i Sverige och grannländerna och till sist återresan över oceanen med ytterligare tio njutningsrika och hälsosamma dagar.

Innan vi övergå till de olika turerna vilja vi framhålla några av de reseruturter samt de platser, som skola besökas. Vi ha då den berömda Göta kanal, som sträcker sig över 225 mil och har 74 slussar. Den har sin väg från Nordsjön till Östersjön, från sjö till sjö, genom leende dalar, förbi idylliska byar och pittoreska ruiner av äldriga slott och kyrkor samt bjuder hela vägen på omväxlande och vackra scenerier. Den är utan tvivel en av de mest vackra och intressanta ruterna i Europa. På vägen ges god tid att bese den märkliga Trollhättan.

Stockholm, Europas vackraste huvudstad, har av en givmild natur begåvats med en underlig provkarta av all världens sköhet. Där finner man Skottlands klippholmar, en bit av Neapels stranden, några klippor från Rocky Mountains, en del av Canadas furuskogar, några tilltalande delar av Paris m. m.

Visby, Östersjöns pärla, är en av de mest fascinerande gamla städer i Europa. Pittoreskt belägen på västra kusten erbjuder den turisterna en hänförande vy av en stad omgiven av tornkrönta vallar och säregna ruiner.

Dalarna och isynnerhet trakten kring Siljan är en av de mest färgrika landsbygder i hela Sverige. Rättvik och Leksand äro vackra, men Mora erbjuder mera av historiskt intresse.

Jämtland, de många vattenfallens land, åtnjuter ett stort rykte som turistort. Dess fjäll och älvar och skogar jämte dess härliga luft och klimat har gjort det till en verklig hälsort. Man behöver blott nämna sådana namn som Åreskutan och Tännforsen.

Till sist ha vi Lappland — Midnattsolens land — som kan berömma sig av världens mest nordliga elektriska järnväg. Här finner man evig snö, mäktiga glaciärer, ofantliga bergsjöar, de högsta berg och de största vattenfall.

KURSEN PÅ NORSKA KRONOR STIGER

Den svenska kronan står nu i pari, eller däromkring, varför svenskar skola finna det fördelaktigt att köpa norska kronor och placera dem i norska banker. Vi vilja återigen framhålla, att pangar, som sändas genom oss, garanteras absolut mot förlust. Alla penningförsändelser, som komma till oss, äro inom 24 timmar efter dess mottagande på väg till sin bestämelseort.

Harom dagen var det en svensk från östra Canada, som sände oss \$1,000 — säger ett tusen dollars — med uppdrag att sända dem till Norge för honom och insätta dem i bank där, om vi kunde skaffa honom 5 kronor per dollar. Vi skaffade honom ej allenast fem kronor, utan fem kronor och 40 öre per dollar och kunde således för hans räkning i bank i Norge insätta 5,400 kronor. När värdet på den norska kronan åter går upp, vilket det är tvunget att göra, kan han ej allenast inhösta en direkt god fortjänst, utan hans pangar ha under tiden dragit en ränta av 5 procent på vanlig räkning och 5½ på sex månaders uppsägningsstid.

Vi ha förbindelse med alla banker, och vi ombesörja kvitto för mottagandet och insättarna få sig direkt tillstånd bankbok från respektive bank i Norge. Alla våra penningförsändelser äro garanterade av William Avenue branschen av Royal Bank of Canada.

Swedish American Line

STOCKHOLM		Maj 27	DROTTNINGHOLM		Sept. 9
DROTTNINGHOLM		Juni 10	STOCKHOLM		Sept. 30
STOCKHOLM		Juli 8	DROTTNINGHOLM		Oct. 21
DROTTNINGHOLM		Juli 29	STOCKHOLM		Nov. 11
STOCKHOLM		Aug. 19	DROTTNINGHOLM		Dec. 9
			STOCKHOLM		Dec. 23

Scandinavian American Line

FREDERIK VIII		Maj 9	HELLIG OLAV		Aug. 31
OSCAR II		Maj 18	FREDERIK VIII		Sept. 12
UNITED STATES		Juni 1	OSCAR II		Sept. 21
HELLIG OLAV		Juni 8	UNITED STATES		Oct. 5
FREDERIK VIII		Juni 20	HELLIG OLAV		Oct. 12
OSCAR II		Juni 29	FREDERIK VIII		Oct. 24
UNITED STATES		Juli 13	OSCAR II		Nov. 2
HELLIG OLAV		April 27	UNITED STATES		Nov. 16
HELLIG OLAV		Juli 20	HELLIG OLAV		Nov. 30
FREDERIK VIII		Aug. 1	FREDERIK VIII		Dec. 7
OSCAR II		Aug. 10	OSCAR II		Jan. 2, 1923
UNITED STATES		Aug. 24			

NORWEGIAN AMERICAN LINE

STAVANGERFJORD		Maj 19	BERGENSFJORD		Sept. 1
BERGENSFJORD		Juni 9	STAVANGERFJORD		Sept. 22
STAVANGERFJORD		Juni 30	BERGENSFJORD		Oct. 13
STAVANGERFJORD		Juli 21	STAVANGERFJORD		Nov. 3
STAVANGERFJORD		Aug. 11	BERGENSFJORD		Nov. 24
STAVANGERFJORD		Dec. 9			

För fullständiga upplysningar etc., hänvänd er till

P. M. DAHLS STEAMSHIP AGENCY

325 LOGAN AVE., :: :: WINNIPEG, MAN.

"Pionjären inom de skandinaviska Ångbåtsagenturerna i Canada"

VI KUNNA NU SALJA TILL ER FÖR DET NYA, LAGA PRISET

nya eller brukade Ford-modeller enligt vår speciella avbetalningsplan — en

Liten kontant nedbetalning

och resten i månattliga avbetalningar; eller vi taga er gamla vagn som första kontanta nedbetalning för en ny.

Vi tala svenska.

DOMINION MOTOR CAR Co., Ltd.

Hörnet Fort & Graham

Mitt emot Orpheum teater

Telefon N 7316